

Nové stopinjé.

Pesem mojih pesmi.

Z Bogom, zadnji mladi časi,
kar sem ljubil, več ne ljubim,
pa ne plakajte nikar!

O Gospod, Ti jasno veš,
kak se čudno vse prenavlja,
ko mi vzhaja novi dan:

Siva mati se pomlaja
v zarji sreče nepoznane,
jaz darujem pred oltarjem
neizrečno sveti dar —
ali to več nisem jaz!

Z Bogom, zadnji mladi časi!

Kdo je zahteval slovo
najino — ti ali jaz,
ljubljeni moja mladost?

Skup sva hodila do meje,
kjer se končajo gredice,
kjer se nerodne stezice
vijejo v polje samotno.
Z mehko si segla ročico
v mojo tresočo desnico,
z mirnim si segla pozdravom
v moje nemirno srce . . .

Kakor utrujena ptica
vračala si se od mene
in med gomile zelene
tamkaj pri cerkvi šentjurski
večno si legla počivat.
Jaz pa sem hitel zakrivat,
kar mi je šlo čez obraz . . .

Kdo je zahteval slovo
najino — ti ali jaz,
ljubljeni moja mladost?

Kar sem ljubil, več ne ljubim.

Kakor lahni dve meglici,
v solčni zarji pozlačeni,
sta se v sinjih visočinah
dve ljubezni doteknili
komaj vidno.

Prva se je žalostila:
— Včeraj sem še v gorkem srcu
trepetala, hrepenela;
ali zjutraj — bridko jutro! —
morala sem zapustiti
tople prsi,
sam Vsevedni ve, zakaj!

Druga se je radovala:
— Včeraj sem še gori v raju
v serafinski sveti duši
plamenela in ljubila;
ali zjutraj so nebesa
utrnila me z višave,
da bom jutro temu srcu,
ki si ti mu bila noč!

Pa ne plakajte nikar!

Pa nikarte plakati,
jasne ve noči, za mano,
ako to srce poslej
več ne bo tako. vam vdano.

Pa nikarte plakati,
za menoj, vi temni logi,
ako me ne boste več
zrli v svojem senčnem krogi.

Pa nikarte plakati,
gozdne steze ve, za mano,
saj po vas bo spet poslej
vse zeleno in zravnano.

Pa nikar ne plakati,
za menoj, ti polje ravno,
ljubil te bom še naprej,
kakor te že ljubim davno.

Pa nikarte plakati,
vsi, ki ste me res ljubili:
saj ne boste vekomaj
iz srca se mi ločili!

Pa nikar ne plakati,
lipa ti, na koncu trate,
ko bom drugo videl kje,
vedno se bom spomnil nate.

Pa nikarte plakati,
drobne ptice po kostanjih,
ko bom druge slišal kje,
spomnil se bom vas, nekdanjih.

Gospod, Ti jasno veš ...

Gospod, Ti veš, da sem Te ljubil,
odkar se v mojo je mladost
razlila prvokrat čez ustne
imena Tvojega sladkost.
In ko so rastle leta moja
in pot in cilj iskala svoj,
Ti milostno si me poklical:
— Mladenič, hodi za menoj!

Gospod, Ti veš, da sem Te ljubil,
poslušal rad sem božji klic;
in glava moja ni se stresla
pred vencem trnjevih bodic;
nikoli ni mi ram slabotnih
utrudil sladki jarem Tvoj,
in pod bremenom Tvojim lahkim
uklonil ni se tilnik moj.

Gospod, Ti veš, da še Te ljubim,
in ko bi vstali časi kdaj,
da bi venela ta ljubezen,
naj rajši vsahnem vekomaj! ...
Le daj mi palico pastirsko
in z njo pastirski blagoslov,
Ti mene vodi — jaz pa k Tebi
ovčice vodil bom domov!

Kak se čudno vse prenavlja!

Na cvetoči vrt bom stopil
in odtrgal nagelj bel,
da mi čistih misli mojih
dih noben ne bo več vzela.

V polju bom pred križ pokleknil
na pekoči solnčni žar,
da bi svete želje moje
ne ugasnile nikdar.

V šumo pojdem, da si ustne
s hladnim vrelcem ohladim,
in besede bodo moje
tolažilo žalostnim.

Romal bom na strmo goro
čez stoteri skalni prag,
da mi bo za božje delo
trudni znoj kot biser drag.

In na gori bom odrezal
lep in trden bukov les,
da bo volja moja močna
do gomile in še čez!

Ko mi vzhaja novi dan . . .

V tvoji cerkvi, sveti Kancijan, sine jutri novomašni dan. Šele jutri! Jaz pa sem že davno mislil nanj.	Hodil sem ga mnogokdaj častit, ko še spal je za gorami skrit, ko je komaj rumenel na nebu prvi svit.	Klical sem ga izza gorskih mej kakor ptico skrito sredi vej, za katero trepetamo, da nam ne zbeži naprej . . .
--	--	--

Siva mati se pomlaja.

Tobijeva je skrbna mati
na poti vse hodila čakati,
o prvi . . . zadnji zori zlati,
na vse hodila poti gledat,
odkod se vrne dragi sin,
objokanih oči svetloba,
hladilo srčnih bolečin
in trdna palica do groba.

A zunaj gruli golobica
na okno gleda, se priklanja
in sivi materi naznanja :
— Ob vrtni meji sem ga zrla,
glej, vrata bodo se odprla,
oj, skoraj . . . skoraj vstopi sin.

In v takih nadah — morebiti —
vrnitve moje mati čaka.
Med majaronom v nizkem oknu
sloni . . . sloni . . . minuta vsaka
neznosen dan se ji dozdeva.

In mati sliši — in ne sliši . . .
O, sliši ! — saj se ji pomlaja
obraz od radostne novice;
ne sliši ne ! — saj še trenutek
pogledala ni golobice . . .

Med majaronom v nizkem oknu
o zlati koči sanje sniva . . .
Dovolj ! — Odprla so se vrata —
in sanje so resnica živa — — —

V zarji sreče nepoznane . . .

Pridi pogledat, zarja večerna :
kdaj se ti zalše lica smejó,
kakor cvetočim deklicam našim,
ko novomašni venec pletó.

Z vrta puhté od angeljskih lilij
mehki valovi sladkih vonjav,
kot bi sestrice miljenim sestram
nepozabljiv dajale pozdrav :

— Ne pozabite, deklice drage,
ne pozabite, belih sestic;
naj se na srcu svetijo vašem
lilije sredi drugih cvetic !

Pridi pogledat, zarja večerna :
kdaj se ti lica zalše smejó,
kakor cvetočim deklicam našim,
kadar nedolžne vence pletó.

Jaz darujem pred oltarjem ...

Po prekrasni božji trati
sta se izprehajala
moj patron in angelj moj,
ko je tja prihajala
novomašna radost moja.

In patron je lilijo
tesno stisnil na srce
in govoril angelu,
kot svetniki govoré:

— Ah, kako sem jaz nekdanj
tam na zemlji svoji španski,
ah, kako po celici
hrepenel sem samostanski!

In Gospod mi jo je dal. —
Ali v tihe sreče zarji,
ah, kako sem hrepenel
po Gospodovem oltarji!

Tega pa mi Bog ni dal. —
Ali najin varovanec
v drago knjigo mašnikov
danes pride kakor znanec.

In patron je lilijo
tesno stisnil na srce,
da sta kanili iz nje
jasnobeli kaplji dve.

Neizrečno sveti dar.

Kaj boste, ve,
ustvarjene besede,
in najsi bi vas kerubi
iz solnčne vzeli srede!

In ko bi vas
na zvezdicah nabrali
in z biseri nebeškimi
prepletli in pretkali —

kaj boste ve,
ustvarjene besede,
izrazile najvišji dar
nestvarjene Besede!

Ali to več nisem jaz!

... in kakor bitje breztelesno
prepeval himno bi slovesno
nekje v nebesih samih.
A niti jasnega neba
ne more videti oko,
zalito z gorkimi solzami.
In vendar je tako sladko,
ko da bi stal v nebesih samih.

En žarek, en trenutek sam,
odtrgan z večnih visočin,
prešinil mi je kri,
obsolnčil z ognjem novim,
da moram sebe samega
začuden prašati:
Povej mi vendar, kdo si ti?!

Silvin Sardenko.